

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/25377 en 06/25386 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 13 april 2007 in
de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 25 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 17 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

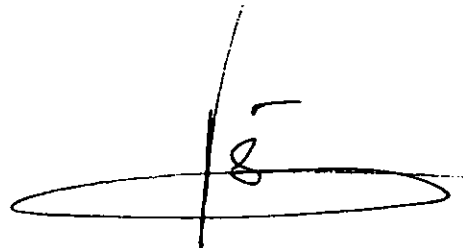
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juli 2007

205

Verzonden: 5 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/25377 en AWB 06/25386

Uitspraak op de beroepen in de geschillen tussen:

geboren op
en zijn echtgenote.

geboren op
beiden van Armeense nationaliteit,
eisers,
gemachtigde: mr. Y.G.F.M. Coenders, werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Arnhem,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. H.P. Kallenbach, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 25 april 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvragen van eisers om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 24 mei 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 8 februari 2007, waar eisers en hun gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000)

Reg.nr.: Awb 06/25377 en Awb 06/25386

2

wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.3 Eisers hebben - zakelijk weergegeven - het volgende aan hun aanvraag ten grondslag gelegd. Eiseres is in het Armeense deel van de Sovjet-Unie geboren en is in 1988 in verband met de oorlog met haar familie naar haar grootouders in Georgie vertrokken. De vader van eiseres had veel problemen met zowel de Armeense als de Georgische autoriteiten in verband met zijn Azeri-afkomst. Hij is na aankomst in Georgie weer teruggekeerd. Nadat de zus en een oom van eiseres in 1997 zijn vermoord, heeft de grootvader van eiseres haar en de rest van de familie naar een vriend van hem in Georgie, ondergebracht. In 2001 is eiseres door Georgische militairen opgepakt en meegenomen om achter de verblijfplaats van haar vader te komen. Eiseres had haar vader echter sinds 1999 niet meer gezien. Zij wist daarom niet te vertellen waar haar vader zich bevond, maar werd niet geloofd. Na ongeveer een jaar te zijn vastgehouden in een militair gebouw, is eiseres door de militairen naar een dorp in de buurt van dat gebouw gebracht. Eiseres verbleef daar in een huis met een ouder echtpaar, die de opdracht hadden gekregen eiseres goed in de gaten te houden. Eiseres verbleef samen met dat echtpaar op de eerste verdieping van het huis; op de tweede verdieping verbleven militairen. Eiseres moest in dat huis blijven totdat haar vader zou worden gevonden. Eiseres is meerdere keren naar eerdergenoemd militair gebouw overgebracht. Zij is daar regelmatig verkracht. Eiseres is uiteindelijk drie en een half jaar vastgehouden. In deze periode is zij regelmatig verhoord, mishandeld en verkracht. Omdat eiseres regelmatig schoten hoorde en in het dorp militairen en soldaten zag, vermoedde zij dat het huis vlakbij de grens lag.

Eiser is een zoon van de vriend van de vader van eiseres. In augustus 2004 is het hem met zijn vader en twee vrienden gelukt om eiseres uit het huis te bevrijden. Tijdens de terugreis naar Azerbeidzjan zijn zij achtervolgd, waarbij een van de bevrijders, om het leven is gekomen. Eiseres is naar het huis van eiser en zijn familie in gebracht. Na enkele dagen is het huis van eisers ouders opgeblazen, waarbij eisers hele familie om het leven is gekomen. Tot aan de bevrijding van eiseres had ook eisers familie grote problemen met de Armeense autoriteiten, omdat eisers vader iemand van Azeri-afkomst had geholpen het land te verlaten. In verband daarmee is ook eiser diverse malen opgepakt, ondervraagd en mishandeld. Op 25 augustus 2004 zijn eisers per vrachtauto via Georgië naar Nederland gereisd. Toen eisers in Nederland waren gearriveerd, deelde de reisagent hen mee dat hij ook de ouders van eiseres naar Nederland had gebracht. Eiseres was daarvan voor die tijd niet op de hoogte.

2.4 Verweerder heeft de aanvragen op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat het asielreëlaas van eisers niet

geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe onder meer overwogen dat eisers toerekenbaar geen documenten hebben overgelegd ten behoeve van de vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en reisroute alsmede ter adstructie van hun asiërelazen. Verweerder heeft het voorts niet aannemelijk geacht dat eisers geen enkel indicatief bewijs van de reis hebben kunnen overleggen, noch in staat zijn gebleken voldoende gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent hun reisroute af te leggen.

Verweerder heeft in het bestreden besluit onder verwijzing naar artikel 31, eerste lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 voorts aan eiser tegengeworpen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, nu hij op 18 november 2005 is veroordeeld tot een geldboete, subsidiair hechtenis, terzake van het plegen van een misdrijf.

Voorts heeft verweerder overwogen dat uit het individuele ambtsbericht van 23 november 2005 van de Minister van Buitenlandse Zaken (kenmerk: DPV/AM-U041224.051/873545, hierna: ambtsbericht) is gebleken dat eisers op essentiële punten onjuiste informatie hebben verstrekt. Zo volgt uit het ambtsbericht dat eiser niet op het door hem opgegeven adres geregistreerd staat en dat de woning op dit adres tenminste vanaf mei 2004 niet meer wordt bewoond. Voorts blijkt uit het ambtsbericht dat eiser niet voorkomt op de lijst van gezochte personen in Armenië. Voormeld onderzoek heeft tevens uitgewezen dat de buurtbewoners van het dorp waar eiseres stelt te zijn gevangen gehouden, zich geen gewelddadig incident kunnen herinneren, terwijl eiser heeft verklaard dat zich een incident tussen vier bevrijders van eiseres en vier militairen heeft voorgedaan. Met betrekking tot de verklaring van eisers dat bij het vertrek uit de woning van eisers ouders op 25 augustus 2004 sprake was van een explosie waarbij alle ruiten van het gehele gebouw cruit geblazen werden, heeft het ambtsbericht uitgewezen dat een dergelijke explosie of enig ander incident niet in de betreffende woning heeft plaatsgevonden. Daarnaast volgt uit het ambtsbericht dat bij de voor de bevolkingsadministratie verantwoordelijke autoriteiten in geen overlijden is geregistreerd in de periode augustus/september 2004 van een persoon met de naam , terwijl eiser heeft verklaard dat deze persoon tijdens de

bevrijdingsactie van eiseres is omgekomen en dat hij zijn stoffelijk overschot op 23 augustus 2004 heeft neergelegd op de stoep van het mortuarium in

De verklaring van eiser dat hij op de hoogte is geraakt van de verblijfplaats van eiseres, omdat zijn vriend haar in gevangenschap had gezien en haar heeft herkend van een foto die in eisers woning aanwezig was, heeft verweerder evenmin geloofwaardig geacht. Eiseres heeft immers verklaard dat zij reeds op zesjarige leeftijd uit Armenië is vertrokken en sindsdien nimmer contact heeft gehad met eiser en zijn familie. Verweerder heeft niet geloofwaardig geacht dat een persoon die eiseres niet eerder heeft gezien haar op 22 jarige leeftijd in gevangenschap zou kunnen herkennen aan de hand van een oude kleurenfoto.

Bovendien heeft verweerder geen geloof gehecht aan de ontvoering van eiseres op 13 januari 2001, nu haar vader heeft verklaard dat hij zich in 1999 in ruil voor zijn ontvoerde zoon heeft gemeld bij de Armeense autoriteiten en dat hij door de Armeense autoriteiten gedetineerd is geweest tot zijn ontsnapping op 13 augustus 2001. Verweerder ziet daarom niet in waarom eiseres op 13 januari 2001 is ontvoerd om achter de verblijfplaats van haar vader te komen, terwijl die verblijfplaats reeds geruime tijd bij de autoriteiten bekend was.

Tenslotte heeft verweerder evenmin geloof gehecht aan eisers verklaring dat hij diverse malen is aangehouden en mishandeld door de Armeense politie in verband met het feit dat zijn vader een persoon van Azeri-afkomst zou hebben geholpen het land te verlaten. Blijkens het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 7 december 2005 (kenmerk: DPV/AM-891256) inzake Armenië is in Armenië geen sprake van discriminatie van overheidswege van personen van Azeri-afkomst. Derhalve valt volgens verweerder niet in te zien waarom eiser ruim tien jaar nadat een persoon van Azeri-afkomst door zijn vader is geholpen, om deze reden te vrezen zou hebben van de Armeense autoriteiten.

2.5 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246) en van 7 augustus 2006 (zaak nr. 200605044/1), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechter moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat het ontbreken van documenten ter zake identiteit, nationaliteit en reisroute aan eisers kan worden toegerekend, genoegzaam heeft gemotiveerd, gelet op hetgeen hieromtrent in het bestreden besluit is uiteengezet en in het verweerschrift nader is toegelicht. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerders standpunt dat eisers toerekenbaar geen documenten betreffende hun reisroute hebben overgelegd alsmede dat eisers geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over die route hebben weten te geven niet (dan wel onvoldoende) bestreden. De enkele stelling van eisers dat haar reis een vlucht naar het buitenland onder moeilijke omstandigheden betrof, dat zij zich onder die omstandigheden niet goed voelde en volstrekt geen interesse had in haar omgeving, heeft verweerder in het licht van het vorenstaande niet tot een ander oordeel hoeven brengen.

Eisers stelling dat het gevaar voor de openbare orde als zodanig geen afwijzingsgrond vormt mist feitelijke grondslag, nu verweerder ter afwijzing van eisers aanvraag tevens het verwijtbaar ontbreken van documenten en de resultaten van het individueel ambtsbericht bij zijn beoordeling heeft betrokken.

2.7 Zoals de Afdeling in onder meer voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.8 De vaststelling door verweerder dat het asielrelaas van eisers ongeloofwaardig is kan naar het oordeel van de rechtbank, gelet op de hiervoor onder rechtsoverweging 2.4 weergegeven overwegingen van verweerder, deze terughoudende toetsing doorstaan.

2.9 Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 16 januari 2004 (zaak nr. 200305368/1, JV 2004/83) en 23 september 2004 (zaak nr. 200403309/1, JV 2004/429) overweegt de rechtbank dat, indien een individueel ambtsbericht het asielrelaas op essentiële punten weerspreekt, het aan de vreemdeling is om desgewenst het ambtsbericht te weerleggen.

Reg.nr.: Awb 06/25377 en Awb 06/25386

5

Volgens vaste jurisprudentie dient ook een individueel ambtsbericht als een deskundigenbericht te worden beschouwd en kan verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van de informatie neergelegd in het bericht uitgaan, indien dit op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen waaraan deze is ontleend. Dit is slechts anders indien concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.10 Verweerder heeft, onder verwijzing naar de inhoud van het ambtsbericht, gemotiveerd aangegeven dat - en waarom hij geen geloof hecht aan het relaas van eisers en de daarin gestelde feiten. In de aangedragen beroepsgronden ziet de rechtbank, mede gelet op hetgeen eisers aan hun asielaanvraag ten grondslag hebben gelegd, geen grond verweerder niet te volgen in zijn oordeel. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers - anders dan door ontkenning van de in het ambtsbericht genoemde feiten en niet nader onderbouwde veronderstellingen - geen concrete aanknopingspunten aangedragen die nopen tot de conclusie dat de inhoud van het ambtsbericht voor onjuist of onvolledig moet worden gehouden. Eisers stelling dat het Armeense opsporingssysteem niet zo geavanceerd is het Nederlandse en dat eiseres buiten het reguliere gevangeniswezen is vastgehouden, hetgeen een verklaring zou kunnen vormen voor het feit dat de militairen niet op de hoogte waren van de detentie van de vader van eiseres, heeft verweerder niet als een aanknopingspunt in vorenbedoelde zin hoeven te aanvaarden.

De rechtbank ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat verweerder de bevindingen uit voornoemd individueel ambtsbericht van 23 november 2005 niet mede aan de afwijzing van eisers aanvragen ten grondslag heeft mogen leggen.

2.11 Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder van de juistheid en de volledigheid van het ambtsbericht heeft mogen uitgaan en mede op basis hiervan in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat het relaas van eisers positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom niet geloofwaardig is.

Voorts overweegt de rechtbank dat het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen, nu niet nader is onderbouwd dat er sprake zou zijn van gelijke gevallen waarin verweerder niet op gelijke wijze zou hebben beslist. De rechtbank beschikt niet over de dossiers van de ouders van eiseres, terwijl voormeld individueel ambtsbericht pas is uitgebracht nadat de ouders van eiseres in het bezit waren gesteld van een verblijfsvergunning.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 juni 2003 (zaak nr. 200301733 / 1, JV 2003/324) overweegt de rechtbank dat het beginsel van 'equality of arms', zoals verwoord in artikel 6 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, niet ziet op bestuurlijke besluitvorming.

2.12 In beroep hebben eisers de rechtbank verzocht, onder toepassing van artikel 8:29 van de Awb, de Minister van Buitenlandse Zaken op te roepen de onderliggende stukken van het ambtsbericht alsnog in het geding te brengen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling van 16 januari 2004 (zaak nr. 200305368/1, JV 2004/83) en van 4 juli 2006 (zaak nr. 200602107, JV 2006/346) waaruit volgt dat, indien de vreemdeling geen concrete aanknopingspunten

Reg.nr.: Awb 06/25377 en Awb 06/25386

6

aanvoert die aanleiding geven voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht, de rechtbank geen aanleiding hoeft te zien de Minister van Buitenlandse Zaken te verzoeken om de onder hem rustende, aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken in te zenden. Nu in eisers verklaringen en stellingen, gelet op hetgeen onder 2.10 is overwogen, geen concrete, objectieve aanknopingspunten gevonden kunnen worden voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de individuele ambtsberichten, ziet de rechtbank geen grond eisers verzoek te honoreren.

2.13 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerders standpunt dat geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eisers in rechte stand kan houden. De beroepen zijn dan ook ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 13 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. R.M. Teekens als griffier.

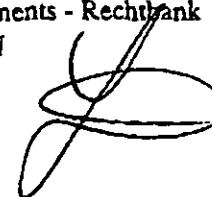

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: **17 APR. 2007**

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2493-C	
12-7 MEI 2007	
ZAAKNR.	200703200
AAN:	V5
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's :

APPÊLSCHRIFT

Arnhem, 7 mei 2007

Betreft :
Verblijvende te : AZC Dongen
: Schoolstraat 8
: 5104 JN DONGEN
Geboortedatum :
Land van Herkomst : Armenië
Ons kenmerk : YC / 0501784

Appellanten en woonachtig te
kiezen in deze woonplaats op het adres van mw. mr. Y.G.F.M. Coenders, werkzaam
bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 5418, 6802 EK ARNHEM, die tot het
indienen van het onderhavige appèlschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht
van substitutie. Machtigingen dienaangaande treft u hierbij aan (producties 1 en 2).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellanten stellen hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 13 april 2007, verzonden op 17 april 2007, met de procedurenummers 06/25377 en 06/25386. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 3).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellanten tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen verweerder, van 25 april 2006.

GRIEVEN

Appellanten hebben tegen de uitspraak de volgende grieven.

1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 het volgende: "Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers – anders dan door ontkenning van de in het ambtsbericht genoemde feiten en niet nader onderbouwde veronderstellingen – geen concrete aanknopingspunten aangedragen die nopen tot de conclusie dat de inhoud van het ambtsbericht voor juist of onvolledig moet worden gehouden."

De rechtbank miskent hier dat eisers in de zienswijze zowel kritiek hebben geuit op het individueel ambtsbericht zelf als de conclusies die verweerder uit dat ambtsbericht heeft getrokken. In de beschikking is verweerder met geen enkel

SNS Bank Arnhem
90.29.34.487

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 90.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

woord inhoudelijk op deze kritiek ingegaan. De rechtbank had dienen te overwegen dat de beschikking deswege in strijd was met het motiveringsbeginsel.

2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 het volgende:
"Voorts overweegt de rechtbank dat het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen, nu niet nader is onderbouwd dat er sprake zou zijn van gelijke gevallen waarin verweerder niet op gelijke wijze zou hebben beslist. De rechtbank beschikt niet over de dossiers van de ouders van eiseres, terwijl voormeld individueel ambtsbericht pas is uitgebracht nadat de ouders van eiseres in het bezit waren gesteld van een verblijfsvergunning."

Reeds in de zienswijze is een beroep gedaan op de beslissingen die zijn genomen in de zaak van de ouders van appellante. In de beschikking overwoog verweerder daarover slechts dat de feiten en omstandigheden zoals die appellante zijn aangevoerd, hebben geleid tot een andere beslissing dan in de zaak van haar familie. Appellante had echter exact dezelfde feiten en omstandigheden aangevoerd! Pas na het vertrek van haar ouders had zij problemen gekregen, die uiteraard door haar familie niet aangevoerd had kunnen worden aangezien die reeds vertrokken was naar Nederland. Verweerder heeft nimmer ontken dat de verklaringen van appellante over hun gezamenlijke problemen gelijkkluidend waren aan die van haar familieleden. Ten onrechte heeft de rechtbank derhalve beslist dat niet nader onderbouwd zou zijn dat er sprake was van gelijke gevallen. Nu de familie grotendeels dezelfde problemen heeft meegemaakt, is er per definitie sprake van gelijke gevallen. De rechtbank hoefde het dossier van de familie van appellante daarvoor niet in te zien, nu verweerder nimmer heeft bestreden dat de verklaringen en de problemen van appellante en haar familie gelijkkluidend waren. Hetgeen niet bestreden wordt, hoeft ook niet te worden bewezen, zoals ter zitting is aangevoerd.

Daarnaast stelde verweerder dat de beslissing in de zaak van de familie van appellante zou berusten op een ambtelijke misslag. Deze stelling werd door verweerder echter niet nader onderbouwd. Ook in het verweerschrift volgde geen nadere onderbouwing. Blijkens het individueel ambtsbericht is op een aantal punten ook onderzoek gedaan naar de verklaringen van de vader van appellante, maar de onderzoeksresultaten zijn niet eenduidig, en, wat uiteraard van groter belang is, zijn door verweerder nooit aan appellante tegengeworpen. Wat niet tegengeworpen wordt, hoeft ook niet te worden bestreden.

Ten onrechte gebruikt de rechtbank voorts in de laatste zin het argument dat het individueel ambtsbericht pas is uitgebracht nadat de ouders van eiseres in het bezit waren gesteld van een verblijfsvergunning. Dit argument is door verweerder nooit naar voren gebracht, noch in de bestreden beschikking, noch in het verweerschrift. Ook ter zitting is dit niet ter sprake gekomen, nog afgezien van het feit dat dit argument dan waarschijnlijk te laat naar voren zou zijn gebracht. Door dit argument pas in de uitspraak te hanteren, treedt de rechtbank buiten de grenzen van het geschil c.q. handelt in strijd met de goede procesorde.

3. Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.12, onder verwijzing naar uitspraken van uw Afdeling, gesteld dat *"indien de vreemdeling geen concrete aanknopingspunten aanvoert die aanleiding geven voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van het ambtsbericht, de rechtbank geen aanleiding hoeft te zien de Minister van Buitenlandse Zaken te verzoeken om de onder hem rustende, aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken in te zenden."*

Appellanten menen dat uw Afdeling daarmee een té strikt criterium aanlegt voor het toepassen van de bevoegdheid van de rechtbank tot het opvragen van de onderliggende stukken. Deze bevoegdheid is gebaseerd op 8:28 jo. 8:29 Awb, betreffende het vragen van inlichtingen, zodat de rechtbank kan beoordelen of het ambtsbericht voldoende is onderbouwd. Ten onrechte legt uw Afdeling bij de vraag of de rechtbank gebruik dient te maken van deze bevoegdheid hetzelfde criterium

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

aan als voor de vraag of het ambtsbericht ten grondslag kan worden gelegd aan de bestreden beschikking.

De Rechtseenheidskamer van de rechtbank Den Haag heeft in een uitspraak van 10 februari 1999, Awb 98/5396¹ in rechtsoverweging 21 het volgende overwogen over het opvragen van de onderliggende stukken van een ambtsbericht:

"De rechtbank wijst er tenslotte op dat het, gelet op de aard van een geschil als hierbedoeld, in de rede ligt dat, bij een gemotiveerde bestrijding van de inhoud van het individuele ambtsbericht, de rechter in ieder geval de onderliggende stukken opvraagt. Indien de Minister zich ten aanzien van een individueel ambtsbericht op het standpunt stelt dat het belang dat is gediend bij het niet openbaar maken van de gegevens zwaarder dient te wegen dan het belang van de wederpartij, vloeit daaruit naar het oordeel van de rechtbank voort dat geen al te hoge eisen kunnen en mogen worden gesteld aan een gemotiveerde bestrijding van de inhoud van het individuele ambtsbericht."

Niet gesteld kan worden dat er geen sprake was van een gemotiveerde bestrijding van het individuele ambtsbericht. Reeds het feit dat verweerder de verklaringen van de familie van appellante wél geloofwaardig heeft geacht en hen naar aanleiding daarvan een verblijfsvergunning had verleend, had voor de rechtbank voldoende aanleiding dienen te vormen om de onderliggende stukken op te vragen. Ten onrechte heeft de rechtbank hier de jurisprudentie van uw Afdeling gevolgd.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellanten verzoeken uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoeken appellanten u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikkingen te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellanten gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders
gemachtigde

¹ Gepubliceerd als nummer 45 in 'De REK in nootverband', Sdu uitgevers, ISBN 90 5409 2351